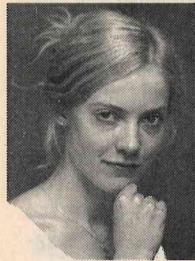

«Liesmas» pielikums

2006. gada 12. aprīlī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

«Pēc vecumvečā paraduma par olām bija jāgādā zaķiem. Jāgādā, no kurienes grib, bet jādāvā uz Lieldienām visiem cilvēkiem. Tas jau tūk sen ieviesies, ka tapis par nenovēršamu likumu, kurš tikai zināmā laikā jāizpilda.»

E. Birznieks - Upītis, 1922.g.

Sveicināti pirmsliedieni nedēļā!

Šajā nedēļā ikviens gatavojas Lielajai Dienai – dienai, kad visā Latvijā ļaudis iešūpojas priečīgā sajūsmā par pavasari, sauli un dabas atmošanos.

Arī kristiešiem šie svētki ir priečīgs notikums – par godu Jēzus Kristus augšāmcelšanās svētkiem arī baznīcas tiek ieskandinātas vispriečīgākas skaņas un melodijas.

Manuprāt, šī diena, neatkarīgi no tās svinēšanas tradīcijām, iezīmējas ar vispārīgu un pāri plūstošu prieku par šo pasaulei, par savu un līdzcilvēku esību un to būtisko atjaunošanos dabā, kas pēc ziemas snaudas atkal tiek spēcīgi sajūtama.

Uzdrīkstēšos apgalvot, ka teju vai ikviens mājā neatkarīgi no tās tradīcijām vai ticības tomēr tiek krāsots Lieldienu apajais simbols – olas, brīziem pat neprasot, kāpēc. Varbūt tāpēc, ka tā ir tradīcija, vai arī tāpēc, ka visi tā dara un ka tas tā Lieldienās pienākas. Varbūt ir ļaudis, kas krāsotā olā saskata dzīlo auglības un pilnības simbolu, bet jo vien iespējams, ka mēs krāsojam šīs apalās trauslās vienības tīri aiz kopābūšanas prieka. Jo kas gan var būt iedvesmojošāks un skaistāks par ģimeni vai draugu pulciņu, kas vienojies kādā kopīgā uzdevumā! Manuprāt, lielisku ieteikumu pauž M. Kuplā 1991.g. 21.marta «Lauku Avizes» rakstā par olu krāsošanu: «...bet kas pats galvenais – vislabākos panākumus Lielās dienas sagaidīšanā gūs tās ģimenes, kur mazie palīdzīgi lielajiem un lieliem neuzskatīti, ka mazie tika maišās pa kājām!» Novēlu arī jums Lieldienās gūt vislabākos panākumus!

Olu krāsošana

Lai Lieldienu olas iegūtu vismazsalacietiskāko krāsojumu, tās noteikti jākrāso ar Mazsalacas apkārtnei augušiem materiāliem.

Dažādu toņu krāsojumu Lieldienu olām var ie-gūt, olas vārto sīpolu mizu, alkšņu mizu, bērzu lapu, kumelišu mētru, zaļo sūnu vai rudzu zelmeņa novārijumā.

Sīpolu mizas dod tumši dzeltenu, gandrīz brūnu krāsu, un brūnums klūst vēl spilgtāks, ja pie sīpolu mizām pielej kafijas biezumus.

Alkšņu mizas dod brūni iesarkanu krāsu, kumeñītes – maigi dzeltenu, bērzu lapas, mētras un sūnas – dzelteni zaļu, bet rudzu zelmenis – koši zaļu krāsu.

Ja olas vēlas vienādā krāsā, tad krāsojamo materiālu katliņā krietni savāra, izkāš un pēc tam krāsainajā šķidrumā olas novāra.

Glīti izskatīties arī putraimās vārītas olas. Sa-slāpētas olas apvārta putraimās, ietin lupatiņā un cieši nosien. Tad vārā sīpolu vai kādā citā krāsojāmā materiāla virumā. Kur olai piespiedīsies putraimās – tur tā balta, kur pieklūs virums – tur brū-na.

Visskaistākos un skaidrākos rakstus dabū, krā-sojot batiktehnikā. Izvārtas un rūpīgi nosusinātas olas apmērcē šķidrā vaskā. Vaskā līdz čaumalai ar nazi vai adatu iegriež kādu rakstu, pēc tam olas ie-mērc kādas ķīmiskas krāsas šķidrinājumā. Izkasītā vaska vietā iekrāsojas izveidotais raksts.

Vēl interesantāk ir, ja dažādi novēlējumi atrodas olas iekšpusē, t.i., uz olas baltuma un no ārpuses nav redzami. Lai to iegūtu, ar vara vitriola šķidrinā-jumu uz olas čaumalas uzraksta domāto novēlēju-mu vai ko citu un olu nomazgā galda etiķi. Pēc maz-gāšanas etiķi uzraksts uz čaumalas nozūd, bet vē-lāk, olu nolojot, atrodams uz tās baltuma, sagādā-jot tās īpašniekam patīkamu pārsteigumā.

Jāpiebilst, ka šādi apstrādātām olām jābūt ie-priekš novārītām.

Lai veicas!

Bedrēm ne gala, ne malas

No bedrēm jāuzmanās gan braucējiem, gan kājāmgājējiem.

Pašlaik visā Latvijā aktualizējusies pavasara radīto bedru problēma, tomēr Mazsalacā šī ķibele cēlu mērķu un bezatbildīgu cilvēku vārdā nu ir dubultojusies.

Ziema aiz muguras – tas ir labi! Tomēr labi nav tad, kad kārtējo reizi šķēndējoties jākratās cauri Mazsalacas centram bailēs, ka kāda no visām simt–padsmīt bedrēm automobilim izrādīsies pē-dējā. Labs prāts nav arī kājāmgājējiem, jo ik brīdi jāuzmanās no bedrēs iegūlušajām peļķēm un straujajiem autobraucējiem, ja vien dārga mētelīša tīriba. Un kur nu vēl laipošana cauri centram pēc tikkto noliuša lietus...

Arī pilsētas mēra Ojāra Beķera darbadienas pē-dējās nedēļās nav bijušas no mierīgajām:

— Gandrīz ik dienas saņemu vairākas sūdzības, telefona zvanus par ielu slīkto stāvokli. Un tāds tas patiešām ir – īpaši Pērnavas iela, pa kuru pašam ik dienas nākas vairākas reizes braukāt. Diemžēl šo pavasar neveru solīt nekādus lielos uzlabojumus – kad kļūs sausāks, bedres lāpītas tiks, bet jaunu as-faltu uz galvenajām ielām liet nav plānots, lai arī cik ļoti tas būtu nepieciešams. Iemesls tam ir plā-

notā ūdensvada un kanalizācijas projekta uzsāk-shana 2008. gadā. Tā kā caurules galvenokārt ies zem galvenajām ielām, tad bez rakšanas, loģiski, neiztikt. Ja šogad mēs glīti noasfaltētu, piemēram, to pašu Pērnavas ielu, tas nozīmētu tikai to, ka as-falts tiktu uzārdīts jau pēc dažiem gadiem.

Tāpēc šogad tiks asfaltēts tikai Brīvības bulvāris, kur nākotnē nav paredzēts ierīkot kādas komu-nikācijas.

Ir vēl kāda ideja – nelikt jaunu asfaltu uz Brīvības bulvāra, bet gan visus līdzekļus koncentrēt Pērnavas ielai, lūgt arī Valmieras rajona padomi mums palīdzēt, neskototies uz to, ka jau pēc pieciem ga-diem mums būtu jārok šajā vietā kanalizācijas un ūdensvada trase. Pieci gadi būtu maksimums, ko mēs varētu novilcināt, sācot ievilkot kanalizācijas un ūdensvada trasi vispirms citās ielās un atstājot Pērnavas ielu pēdējo.

Balkvedēji situāciju neuzlabo

Pavasarī Mazsalacā iedzīvotājus pārsteidzis ar vēl kādu nepātikamu faktu – martā un arī aprīlī Mazsalacai cauri traucās neskaitāmas smagās

automašīnas ar balķu kravām. Lielākā daļa Maz-salacā iebrauc tieši pa Pērnavas ielu, jau tā slīktu segumu sabojājot vēl vairāk.

No 3.aprīla uz ceļiem tika izvietotas zīmes, kas smagajām mašīnām līdz konkrētai tonnāžai aizlie-dza iebraukt Mazsalacā. Tomēr zināma daļa balķ-vedēju šo aizliegumu vienkārši neņem vērā. Šie šo-feri izmanto agrās rīta stundas, vakarū un nakts stundas, lai pēc iespējas nemanītāki izšmauktu cauri Mazsalacas ielām.

— Pērnavas iela Mazsalacā vispār nav ļoti ilgi remontēta – pat neatceros īsti, kad pēdējoreiz, jo manā laikā – tas jau būs 18 gadi, tas nav darīts, — saka Ojārs Beķeris. — Tāpēc asfalta segums ne ti-kai ir ļoti noliotojies, tas kļuvis arī ļoti plāns. Ja pa šo ielu brauktu tikai transporta līdzekļi līdz trim vai piecām tonnām, iespējams, tik liels nodarījums ne-būtu, bet, tā kā šīs mašīnas brauc aizliegtajā laikā, kad ceļš atsalst, rūgst un zem virskārtas vēl ir at-salusīs ūdens, virskārta nenotur un salūst. Asfal-tā veidojas mozaīka un bedres, līdz ar to iela kļūst tāda, kādu tagad redzam.

(Nobeigums 2. lpp.)

JAUTĀJAM MAZSALACIETIM

Kāds jums šopavasar šķiet ielu stāvoklis Mazsalacā, un kura no ielām, jūsuprāt, būtu pirmā pelnījusi remontu?

RAIVIS,
skolnieks:

— Ielas nav diez ko labas. Pirmo vajadzētu remon-tēt to ielu, kas iet no Rūjienas uz Valmieru.

ANTRA,
pārdeveja:

— Tāds pats kā katru gadu – nekas īpašs. Re-mon-tēt vajadzētu Pērnavas ielu – tur jau tie trakie ūdeni.

MAIGA,
bezdarbnie-cē:

— Tiri labs, nevar sūdzē-ties. Uz sitienu nemaz nevaru pateikt, kuru ielu vajadzētu remontēt – jo- tī iespējams, ka Baznīcas ielu. Tur arī trotuāri abās pusēs tādi pašvaki, va-jadzētu jaunus.

ANDREJS, zemnieks:

— Vajadzētu jau daudz ko remon-tēt, bet pašvaldībām tas macīš ir paplāns. Tas pats notiek arī daudzās citās pašvaldībās. Valmieras rajons tādā ziņā vēl ir tiri sakopts un sakār-tots, es nesen biju Tukumā, kas ir ra-jona pilsēta, un tur galvenās ielas ir tādas, ka, atvainojiet, jāliek dzēsgu-mija zobustarpā. Mazsalacā ielas iz-brūcamas ir, tikai tehniku lauž. Vaja-dzētu sākt labot ar Pērnavas ielu, arī pa tiltu lejā ir ļoti bedrains.

Bedrēm ne gala, ne malas

(Turpinājums no 1. lpp.)

Jāsaka paldies rajona padomes autoceļu fondam, kas dod naudu, lai katru gadu vismaz 500 m ceļa varētu noasfaltēt. Ar saviem līdzekļiem mēs varam tikai ceļus uzturēt kārtībā — salabot, bet, ja bedres ir ļoti lielas, tad naudas nepiecieš arī tām.

Ceļu policijas darbs?

Valmieras rajona policijas 3. nodalas jaunākais inspektors, policijas virsnieka vietnieks Rinalds Brokāns atbild par kārtību uz Mazsalacas pilsētas un apkārtnes ceļiem.

Jautāts par neatbildīgo balķvedēju šoferu keršanu, viņš atbild:

— Protams, ir sastādīti protokoli. Par aizlieguma zīmes neievērošanu sods ir Ls 20 un viens soda punkts. Taču arī manam darbam ir savi darbalaiki, un kā nu iekrit, tādi tie ir.

Šeit jāpiebilst, ka pilsētas mērs jau ir lūdzis, lai policija pievērstu pastiprinātu uzmanību zīmu pārkāpējiem tieši tajās stundās, kad tas notiek visintensīvāk, uz ko arī noraidījumu nav saņemis.

R. Brokāns tikai piebilst, ka diezin vai tā ir ie-spējams cīnīties ar pārkāpējiem, jo „...vispirms jau noteikti ir kāds biezis dīpis vai vieglais, kas cauri

pilsētai vispirms veic izlūkbraucienu”. Tikai pēc noskaidrošanas, vai «gaiss ir tīrs», braucot lielās balķu mašīnas.

Tomēr balķvedējmašīnas turpina braukt arī apriņķi, spītējot visiem pūliniem tās nokert. Varbūt ceļu policija vienkārši piever acis šo likumpārkāpēju priekšā?

— Pilnīgi izslēgts, tādas lietas, protams, nenotiek! Turklāt es esmu tikai viens uz visiem Mazsalacas un apkārtnes ceļiem, bet ceļu, pa kuriem mašīnām izbraukta, — daudz. Nevar taču prasīt, lai es spētu tās izkontrolēt vienlaikus un visos diennakts laikos, — saka ceļu policists R. Brokāns.

Dullā Daukas tēls uz skatuves dēļiem

Ilgā gatavotais un gaidītais žetonvakars bija klāt. Dullais Dauka pirmoreiz kāpa uz skatuves dēļiem, lai izpelnītos ziņķares pilnus acu skatus, uzslavas un, protams, arī galvu grožīšanu. Kā jau Dullajam Daukam pienākas.

Žetonvakars Mazsalacas vidusskolā ik gadu ir viens no galvenajiem pasākumiem mācību gadā. Brīdis, kad pēdējā klase beidz skolu, vienmēr mijas ar lepnumu, prieku un mazliet arī skumjām, jo atkal saujiņa jaunu censoņu izkīlīs kur nu kurais, kūjs pieaugušāki, nospēnāki un Lielajai Pasaulei pieslēptētāki.

Tomēr, ja jau beidz, tad jābeidz ar godu, un akurāt to šī gada divpadsmitie īsteno spīdoši. Ne tikai izcilas sekmes vairumā priekšmetu — arī par radoša gara un reāla, bet dzīvespriečīga pasaules redzējuma trūkumu viņi nevar sūdzēties. Un tieši ja par tradīciju mūsu vidusskolā kļuvušais divpadsmito teātris marta vidū to pierādīja labāk par visu.

Izrāde pēc «Dullā Daukas» stāsta motīviem, pašu divpadsmito — Harija Rokpelēja un Kaspara Majora — radīta, izsauca patiesām «Dullā Daukas» cienīgas reakcijas, un, cik cilvēku, tāk viedokļu.

Maija Briede, mamma: — Brīnišķīgi! Grūti kādu izcelt — visi spēlēja ļoti jauki, bet pašai sava meita, protams, vislabāk patika. Arī mājā bija jūtama gatavošanās — meitai uz pleciem, piemēram, bija vecāmammaas tepat Mazsalacā gatavotā Raisskas fabrikas segenīte! Vecāmamma bija pavismaza, kad viņai tā segenīte tika...

Jānis Reinvalds: — Esmu priečīgs, ka gandrīz visi abiturēti piedalījās izrādē un, galvenais, ka tika saglabāta tradīcija spēlēt teātri. Daudzu skolu absolventi vairs to nedara — veido uzvedumus, koncertus... Cik atceros, Mazsalacā teātri spēlēja pirms trīsdesmit gadiem, un to dara arī šogad — patīkama tradīcija! Tas saliedē pirms pēdējā darba celienu — eksāmeniem.

Šogad klase ir ļoti daudzveidīga — to zinu tā-pēc, ka arī mana meita šogad ir *beidzējēja*. Personības ir ļoti atšķirīgas un, veidojot izrādi, viņiem pilnīgi noteikti nācās daudz kur piekāpties, pieņemt katra tādu, kāds viņš ir.

Luga bija ļoti mūsdienīga, bet pieņemama. Tomēr man ir grūti pateikt, kāpēc divpadsmitie izvēlējās tieši šo lugu.

Fragments no žetonvakara pirmizrādes «Dullais Dauka».

Inese Bērziņa, skolas direktore: — Patika jau pirmkārt pats darbs — pēc Sudrabu Edžus Dullā Daukas motīviem. Otrkārt, režīja, un treškārt — pašu divpadsmito aktieri spēle. Man prieks, ka viņi jūtas draudzīgi, vienoti, visi kopā, ka viņi ir gandarīti par veikto — viņi ir izdarījuši lielu darbu.

— *Kā patika lugas interpretējums?*

— Man ir mīli mūsu skolas skolēni, un es pieņemu to, kā viņi interpretē — es esmu priečīga, ka viņi ir priečīgi!

Ance Rokpelne: — Manuprāt, luga bija ļoti laba — gan teksts, kas bija ļoti interesants, gan arī izpildījums. Vecā stāsta savienojums ar jauno tika pāsniegt, manuprāt, jaukā un visiem saprotamā veidā. Bija gan asprātīgi, gan nospēnī — tiešām bija ļoti jauki!

Alīna Šmite (izrādē spēlēja Taņu): — Forši — izdevās labāk nekā iepriekš mēģinājumos. Mēs laikam patiešām saņēmāmies! Bija, protams, arī ne-gaidītas interpretācijas — es tur ārdījos ar nazi, vi-sādi vicinājos, kamēr beigās skatos — pati esmu sagriezusies nemanot... roka asinīs! Nu neko — no-tēloju, ka tas speciāli, pēc tam aizgāju sasaitēt un spēlēju tālāk.

Kaspars Majors, viens no lugas autoriem: — Vakars izdevās ļoti labs — pašam prieks! Salīdzinot ar ģenerālmēģinājumiem, ar katra reizi kļuva arvien labāk un labāk, tiešām!

Pats piedalījos no aizkulīsem — ļoti interesanti skatīties, kā aktieri, nevarēdamī nospēlēt katru reizi pilnīgi vienādi, improvizē!

Arī gaisotne aizkulīs bija ļoti laba — visi atbalsta, smaida, priečājas un palīdz cits citam!

Dace Jurka, režisore: — Materiāls bija interesants un, patiesību sakot, pasmus. Salīdzinot savu ikgadēju — noveli kopā ar mūsdienām, pastiprinot savu ikgadēju un to, ko viņi jūt un kā paši jūtas ar šo Dullā Daukas tēlu... Izrādījās, ka šajā divpadsmitajā klāsē ir ļoti talantīgi jaunieši, un katram veiksmīgi tika piemērotas lomas.

— *Kā bija ar viņiem sastrādāties?*

— Interesanti! Žel, ka tā ir īstā britiņu! Man prieks, ka viņi spēja arī atvērt mutes tā, lai vārds aizietu līdz skātītājiem.

Pie viena gribētu mudināt skolu uz pamatīgas teātra trupas izveidi, jo ir taču pietiekami daudz jauniešu, kas nedejo un nedzied, bet var lieliski sevi izpaust aktiera spēlē.

Jautrība sit augstu vilni

1. aprīla vakarā, it kā puspajokam, pusno-pietni, Mazsalacā notika Ziemeļvidzemes popielas sestais posms.

Par pirmajām vietām un iespēju sevi vēlreiz pierādīt Valmierā un, iespējams, arī finālā Rūjienā cīnījās 10 grupas, kas vairākumā izcēlās ar teicamu sagatavotību un labu humora izjūtu. Attēloto dziesmu spektrs bija plašs, pārsvārā bija skatīmas un klausāmās ārzemju izpildītāju dziesmas, tomēr atzinību izpelnījās arī latviešu melodijas — smādēta netika arī tāk latviska grupa kā «Zelji».

Galvenie vērtēšanas kritēriji bija originalitāte, saikne ar publiku, kustības, mīmika, atbilstība ori-ginālam un tēripi.

Tomēr, kā izrādījās, augstu vērtējumu varēja gūt arī ar vienkārši labi nostādātu šovu un bez tāpāsa saspringuma par vērtējumu.

Stāsta četru puišu grupā no Mazsalacas, kas popielā ieguva 2. vietu, attēlojo grupas «Zelji» dziesmu «Vedēj, pasteidzies».

— Ziemeļvidzemes popielā piedalāmies pirmo

reizi. Sajūta ir laba — nemaz nebija tik traki gatavojušies, bet tomēr bījām otrie labākie! Doma jau arī bija nepalikt pēdējiem, mazliet tomēr gatavoja-mies.

Jautātā par dziesmas izvēli, visi norāda uz Mārtiņu, dejas savukārt izdomājis Maksījs Ivens.

— Grupu «Zelji» izvēlējāmies, lai pārējiem būtu jāmēģina piedalīties, un saka, ka vislabākie bijuši līdzjutēji.

Toties pirmās vietas ieguvējas — devījas meiteenes no Matīšiem — stāsta, ka popielai gatavojušās vismaz kādu mēnesi iepriekš, tam veltot katras bīrvīdienas.

Jāpielgst, ka meitenes sniedza perfekti nostrādātū izpildījumu gan kustību, gan mīmikas, tāpat arī tērpu un originalitātes ziņā.

— Mums šī Ziemeļvidzemes popielā jau ir tradi-cija — piedalāmies 4. gadu. Arī iepriekš ir veicies

loti labi — sākām ar ceturto vietu, tad otrā, pagājušodābūjām pirmo, šogad vēl nezinām, kā ies finālā. Viss sākās skolā Matīšos, un tad vienu gādu kāda laba mamma bija uzzinājusi, ka notiek šāda Ziemeļvidzemes popielā, un aizsūtīja arī mūs uz to.

Meitenes ir no viena pagasta, tomēr no dažā-dām klasēm. Arī ar mēģinājumiem esot gājis visādi, smej pirmās vietas ieguvējas, bet, ja vien esot atsaucīgi cilvēki, tad viss notiekot.

Arī šajā grupā ir viena galva — leva, kas izvēlas dziesmas un tad liek pārējām priekšā.

Terpi tiekot piemeklēti pa vecmāmiņu skapiem un humpalām. Tālākais process — kustības un režīja — jau notiekot kopīgi — katra nākot ar savām idejām.

Nākotnes plāni? Rūjiena! smaidot saka meiteenes un vēl piebilst, ka pēc pagājušā gada 1. vietas esot nolēmušas vairs nepiedalīties, tomēr, tikkā kā uzzinājās par 1. aprīļa popielu Mazsalacā, bijis vien jāpiedalās.

BIBLIOTĒKU NEDĒLA

«Dievs mūs iesēj. Saule silda, Zeme izaudzi-na.

Pa vidu no atnāšanas līdz aiziešanai deg uguns.

Es eju sildīties pie šīs uguns, pielieku pats pa pagalei un nesu tālāk.

Uguni šeit uztur dažādi ceļotāji laikā un telpā. Cits ar vārdu, cits ar krāsu un cits ar skāpu.

Virs mums ir zvaigznes, man tās ir skanoši raksti, un Zeme ir viens no šo rakstu piepildījumiem.

Es esmu tur un jūtos šeit kā mājās.

Laiši un pievienojos šiem vārdiem. Tā jūtos šājā laikā arī es, kad no 18. līdz 24.aprīlim notiek Bibliotēku nedēļa. Tā Latvijā tiek atzīmēta kopš 1997.gada, kad pirmo reizi tika organizēta pēc Latvijas bibliotekāru biedrības ierosinājuma. 1996. gada UNESCO 23. aprīlī pasludināja par Pasaules grāmatu un autortiesību aizsardzības dienu, kad visā pasaulē tiek cildinātas grāmatas un to lasīšana. Šajā dienā cits citam dāvina grāmatas un rozes. Bibliotēku nedēļas laikā daudz plašāk tiek rūnāts par bibliotēku darbu, tās aktualitātem un problēmām, kā arī tiek rīkoti dažādi pasākumi.

Arī Mazsalacas pilsētas bibliotēkā šai nedēļā notiks:

18.04. plkst. 10.15 — radiopārraide „Atraktā Debess” Mazsalacas radio ēterā.

19.04. — informatīvā diena „lepažīsti datu bāzes!”, kurā apmeklētājiem būs iespēja iepazīties ar bibliotēkā pieejamām datu bāzēm.

20.04. — bibliotēka slēgta. Rajona bibliotekāru pieredes apmaiņas brauciens uz Dikļiem un piedalīšanās J. Neikena 180. jubilejas atceres pasākumā.

Visu nedēļu iespēja iepazīties ar jaunumiem bibliotēkā, kā arī vizuālo ieskatu bibliotēkas darbā.

Visi mīli gaidīti Mazsalacas pilsētas bibliotēkā!

Ieprieciniet savus mīlos un tuvos cilvēkus! Dāviniet cits citam grāmatas un rozes!

MAIJA REINVALDE,
Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vadītāja

Labs darbiņš, kas padarīts

— tā varēja teikt tie mazsalacieši, kas jau ie-priekš bija cītīgi gatavojušies ZAAO akcijai «Papīra, plastmasas un stikla dienas» un 1. aprīļa pēcpus-dienā laimīgi tika valā no sen uzkrātiem «dārgumiem», kā vecām pudelēm, burkām, saplēstiņiem lo-gu stikliem, nederīgiem plastmasas izstrādāju-miem, literāri nebaudāmām grāmatām u.c. maku-latūras.

Patiēsām, atvestie atkritumi, lai cik lieli tie arī pašiem liktos, pazuļa milzīgo ZAAO atkritumu sa-vācējmašīnu atvērtajās kravās kā nieks. Arī par ie-krausānu pašiem nebija jāuztraucas — ZAAO vīri knāsi paveica darbus par pliku paldies.

Tā kā šī bija akcijas pirmā diena, abām atkritumu mašīnām līdzīgi braukāja arī ZAAO šķiroto atkritumu savākšanas daļas vadītāja Ginta Gailuma. Viņa pastāstīja, ka aktivitāte esot apmierinoša — vienmēr jau būtu gribējies mazliet lielāku, bet Mazsalacā, salīdzinot ar mazākām vietām un pagastiem Valmieras rajonā, cilvēki vēl esot samērā aktīvi. Un patiēsām — kamēr rit saruna, ik pa bīrdim tiek atrīpītā kāda kerra vai atbrauc pa mašī

Odesas sieviete par baletu un Dievu

«Kad runāju, visi izliekas, ka krieviski nesaprot. Bet tad sāku runāt veikalā ukrainiski, un izrādījās, ka cilvēki pat lieliski runā krieviski!»

Tā pirmoreiz pamaniju Žannu. Un gadījums bija īpašs – baznīcas krusta ierakšanas pasākums Mazsalacā.

Viņa vilka grants ļerru ar milzu prieku, graciozitāti, it kā pūjiem slepenu apbrīnotāju viņu uzlūkotu... un viņa tiem atsmaida.

Un patiesi. Vēlāk atklāju, ka šī dāma, kas katru savu centimetru un gramu nes žilbinoši stalti un ar lepnumu, pirms divdesmit gadiem saviem pirkstu galēm skārusi baleta skatuves dēļus gan Odesas, gan Maskavas, gan Pekinas teātros.

Žanna Timeca pozē manām acīm, sēzot pie tējas galda pie loga. Cieši sapņemtiem, koši tumšiem matiem, sudraba auskariem, kas grezno viņas seju līdzā stingri ievilktais, tumšai acu kontūrai, garā liņu kleitā ar atkailinātiem pleciem, ar siltu un burvīgu smaidu, viņa koketē ar savu balto persiešu kaķeni, ko paņemusi līdzi no Odesas.

Uz galda ir melnā tēja glītā tasītē ar zilām lapiņām, melnās saulespuķu sēklas un puķu vāze. Blakus sēž viņas meita Juliana Lapiņa. Un pilnīgs miers...

– Kas jums līcis pārvākties uz Mazsalacu ar aptuveni 2000 ieživotājiem, atstājot Odesu, kas pilna teātru, baļļu, kuģu, jūras, mūzikas un pielūdzēju... vietu, kur dzima kordebaleta zvaigzne?

– Tas nebija īpaši patīkams notikums... Nomira manas meitas vīramāte, un meitai bija vajadzīgs atbalsts. Un tad pirms diviem gadiem nomira mans vīrs, diriģents Nikolajs Timecs. Tā dēls palika Odesā, tur palika arī mana māja, visas lietas... fotogrāfijas...

Man šeit patīk, šeit ir kluss un mierīgs, skaista daba, patīkami cilvēki, joti atvērti...

Seit man sākās garīgā dzīve. Tā vairs nav tik koša, tā ir citāda, taču daudz bagātāka, bet iepriekšējais mani vairs tā nesaista. To esmu atstājusi pagātnei. Es cenšos katru dienu nodzīvot tā, lai jau rīt varētu aiziet. Mēģinu darīt labu. Negribas taču nokļūt ellē un savu dvēseli nolēmt mūžīgai degšanai.

Pane Žanna nelabprāt stāsta par to, kas varētu interesēt sievieti, par to, kas bijis mūžā visskaistākais un košākais laiks – skatuves dzīve, tēri, balles, pielūdzēji, teātra izbraucieni, darbs Maskavā, brauciens uz Pekinu – tas paliek noslēpumā tīts. Kāpēc?

– Tas izskatās skaisti tikai no malas, – saka Žanna. – Patiesībā tas ir smags darbs, kā jebkurš cits darbs. Kāds strādā dārzā, kāds veikalā. Vienīgā atšķiriba, ka mums bija joti stingri jāseko savam svaram. Man joti garšo maize, bet to visu laiku nevarēju atlauties ēst. Atļauti bija kāposti – pliki, vārīti vai cepti, bet obligāti un pārsvarā kāposti. Un joprojām, lai gan man joti garšo maize, mana mīļākā ēdieņa sastāvdaļa būs kāposti.

Bet tad, kad baļļinai jāiet pensijā, un tas ir agri, jau 36 gados, tā ir traģēdija. Visa dzīve, darbs, jaunība, viss ir beidzies. Un tad, kad tev paliek piecdesmit, tu pēkšni sāc pārdomāt visu dzīvi, izvērtēt, kas padarīts un kas vēl palicis. Tu vairs nevari turpināt iesākoto un vairs neriedzi, kam dzīvē ir jēga. Un tad es atradu Viņu.

Turklāt tās ir sāpīgas atmiņas. Man tā bija traģēdija, un pēc tās

ŽANNA TIMECA. 1971. gads.

man grūti bija attapties. Jūs redzat, es vēl tagad nevaru par to runāt ar vieglu sirdi.

– Jūs atšķiraties no citām mazpilsētas sievietēm.

– Es tā arī sajūtu sevi. Es jau no bērnības esmu audzināta sevi nest tā, lai cilvēkiem būtu patīkami uz mani skatīties. Kā reiz teica viens baletmeistrs – baļļinai ir jābūt tikai skaistai. Kad uz viņu skatos, viņai jābūt skaistai, un es viņai novīcu. Viņa var būt skaista vai mazāk skaista, bet visas uz to tiecas. Tā ir Dieva dota dāvana, un man tā ir dejošana.

– Milestība...

– Kad tikko bijām iepazinušies, vīrs man teica: bet es tevi jau piecus gadus mīlu... Pirms precībām mēs it kā jau strādājām vienā darba vietā – viņš orķestri, bet es uz skatuves, līdz reiz Krievijas pilsetā Ivanovā mūs abus salikā vienā grupā filharmonijā, un jau pirms tam tad viņš bija mani noskatījis. Un tā mēs 30 gadus nodzīvojām mīlestībā un laimīgā laulībā.

Jūs zināt, viņa pēdējie vārdi pirms aiziešanas, skatoties uz mani biju, ka esmu viņam visskaistākā. Bet es saku: kā tev nav kauna, paskaties, es jau sen vairs tāda neesmu, esmu kļuvusi polje, dobreje, bet viņam vienalga es visskaistākā, visjaunākā. Mums bija tāda milestība, ka es nezinu, vai tāda vairs kur sastopama.

Viņš mēdza man pirkst visskaistākās puķes. Piegāja milzu puķu tirgū pie letes, izvēlējās pušķi, kas viņam patika vislabāk, bet nekad nekaulējās. Viņš uzskatīja par apkanojumu kaulēties par cenu puķēm, kas domātas man.

Es nezinu, vai iespējams vairāk mīlēt, kā mēs mīlējām viens otru. Viņš mēdza mani saukt par statujinu, par skaisto žanuļu – baļļinu...

– Jums no šīs laulības ir divi jau pieaugaši bērni – operdzēdātāja un mūzikis. Vai bijāt stingra mamma?

– Mani bērni vienmēr ir paši sapratuši, kas ir pareizi un kā jā dara, lai mamma nekrepētos. Bet ja ne, es norādu uz viņu klūdām, jo mammai taču jābūt tai, pie kuras nāk pēc padoma, pēc mierinājuma grūtā brīdī. Viņa ir dārgums. Nav jāstaigā riņķi raudot, tāpēc jau ir mamma, pie kā atnākt.

Nekad neesmu sodījis bērnus par atzīmēm. Kad meita bija maza, viņa gribēja trenēties jāt hipodromā Odesā, atļāvu ar noteikumu, ja visur būs labas atzīmes. Meita centās, bet skolotāja vienlaikus matemātikā ielikā trīs.

«Cita mamma būtu pateikusi – nē, tu nedabūji četri, nekur tu nevari iet, bet ne mana mamma,» atceras viņas meita Juliana. «Nospēlejā nevis princips, bet cilvēciskais faktors, un viņa aizveda mani uz hipodromu.»

– Kas ir pats svarīgākais sievetei?

– Vispār visām sievietēm es gribētu atgādināt, ka visupirms viņai jāatceras būt sievetei – sievišķīgi, maigai. Nav negītas sievietes, viņa ir skaista, gudra un prātīga. Un nav divu vienādu sieviešu, katrā ir kas īpašs. Tā nav lepnība! Ir patīkami satikties un skatīties uz skaistu sievieti, un tad arī rodas šī sajūta.

Sievetei ir jārūpējas par sevi, viņa taču ir atbildīga par ģimenes pavardu. Arī maza meitenīte ir jauna sievete, un viņai tas būtu jāapgūst, jāmācās no skaistās mātes. Un katra rītu pamostoties vajag sev pasmaidīt un tam noticēt, jo tad, kad pašai radīsies šī sajūta, to redzēs un sajūtīs arī citi.

Arī es pati vienmēr esmu centusies sevi sakopt, izskatīties skaidra visiem. Katru rītu piecejēs, sataisos, lai būtu prieks. Tas ir kā mans iekšējais es.

* * *

Sarunai cauri vijās zelta diezīns, kā viņa pati saka. Tā ir joti intīma attieksme pret Dievu, kas tagad Žannas Timecas dzīvē iepem visielāko lomu. Viņa par To runā aizkustināti un atvērti, tā, ka gribas tīcēt, ka tāds patiesām ir, jo tas staro cauri viņas vārdiem un acīm.

Viņa stāsta, kā braucienā ar baleta trupu no Maskavas uz Pekinu jauni cilvēki jautājuši, ko viņa vakarā dara. Atbildējusi, ka lūdz. Un cilvēki interesejušies, gribējuši uzīnāt par Dievu, jo nebija dzirdējuši. Arī Mazsalacā Žanna atradusi domu biedrus un kopā ar meitu katru svētdieni dodas uz Valmieru, uz dievkalpojumu poliski. «Tagad man vissvarīgākais ir Viņš un katoļu draudze.»

Pirms dodos prom, viņas ar meitu ierunājas par ko pavisam interesantu. Viņa saka, ka nesaprot latviešu mentalitāti vienā lietā. Mazsalacā visur ir velni – alas, akmeni, koka figūras, vesels muzejs ar koka velniņiem, arī latviešu pasakās galvenais varonis ir velniņš, un tieši mīlināmā vārda. Es taisnojos, ka tas tāpēc, lai no tā nebaudītos. Un viņa man atbild: «Dīvaini. No Dieva jūs baidāties, bet Velnu bēniem mācāt kā mazu, mīlu un labu...»

RŪTA ŠTEINBERGA

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Vai ūdensattīrīšanas iekārtas plānotas pareizajā vietā?

Iepriekšējā «Mazsalaciets» raksts «Projektējam, plānojam, darbojamies» par projektējamām noteikudeņu attīrīšanas iekārtām 2008. gadā lasītājās radījis daļu satraukuma un neskaidrību.

Lūk, ko raksta JĀNIS PĒTERSONS:

«Apskatot šo projektu, ir redzams, ka tas tiks ierīkots Skaņākalna dabas parka un vidusskolas tuvumā. Tas nozīmē, ka visi ūdeni tecēs gar vidusskolas priekšu un caur Skaņākalna dabas parku.

Jāpiezīmē arī, ka vietā, kur tiks būvēta note-

ķuteļu attīrīšanas iekārta, atrodas 1870. gadā būvēta meliorācijas sistēma, kas arī pašlaik darbojas. Šī meliorācijas sistēma veido trīs līnijas, kas tek purva virzienā, uz Valtenberģu muižu, bet viena no tām – uz veco vidusskolas dīķi, kas šādi tiek papildināts ar ūdeni.

Tur nedrīkst veikt nekādus rakšanas darbus. Šie meliorācijas dokumenti atrodas Tartu arhīvā.

Atceros, ka 1976. gadā Valmierā kādai arhitektei bija līdzīgs projekts par to pašu vietu. Tajā laikā Vides ministrija to noraidīja, atzīstot, ka tiek

projektēts pārāk tuvu Skaņākalna dabas objektam un ka tas varētu kaitēt dabai.

Tāpēc rodas jautājums: kāpēc tagad pēkšņi šāds projekts ir pieļaujams?

Vai nevarēja būvēties pie jau esošās attīrīšanas iekārtas «Ošeniekos», jo tur, 10 m nostāk uz pretējo pusē, tek lielais meliorācijas grāvis, kas noteikudeņus aizvadītu aiz Skaņākalna, nevis tieši tam virsū?

Varu teikt, ka daudzi mazsalacieši ir joti neapmierināti ar tagadējā projekta atrašanās vietu.»

ATBILD «MAZSALACIETIM»

Vilis Zariņš, atbildīgais par šo projektu Mazsalacas domē, atbildē:

– Uz iebildumu par gruntsūdeņu piesārņošanu varu teikt, ka šis projekts ir tieši Vides ministrijas pasūtīts eiroprojekts – tehniska palīdzība ES likumdošanas prasību ieviešanai Austrumlatvijas upju baseinu pašvaldībās, tai skaitā arī lai uzlabotu situāciju Salacā un pasargātu upi no krietnās daļas nekvalitatīvi attīrītu sadzīves noteikudeņu.

Projekts tiek veikts saskaņā ar Vides ministriju un Latvijas Republikas Valsts Vides dienesta Valmieras reģionālās pārvaldes norādījumiem. Domē ir pieejami projekta tehniskie noteikumi, kur ir atrunātas gan vides prasības, gan ūdensapgādes sistēmu rekonstrukcijas un noteikudeņu attīrīšanas iekārtu būvniecības noteikumi. Lai vispār varētu šo

projektu uzsākt, tika sastādīts «Mazsalacas ūdenssaimniecības novērtējuma ziņojums», arī pāšas Vides ministrijas pasūtīts, kurā sīki un smalki ir iepazīstināts ar pašreizējo situāciju noteikudeņu attīrīšanas ziņā Mazsalacā, kā arī ar gādāmo pēc projekta īstenošanas.

«(...)NAI izbūve Mazsalacā nodrošinās noteikudeņu attīrīšanu atbilstoši «Par noteikudeņu attīrīšanas drošību» 4.un 5. panta un 1b likuma prasībām un līdz ar to saņemošās ūdensteces – Salacās upes ūdens kvalitāte tiks uzlabota vai arī tiks nodrošināta tās nepasliktināšanās (...)» rakstīts Mazsalacas ūdenssaimniecības novērtējuma beigu ziņojumā.

No Latvijas Republikas Zemkopības ministrijas, Lauku dienesta, Ziemeļvidzemes reģionālās lauk-

saimniecības pārvaldes saņēmā arī norādes «...perspektīvo noteikudeņu attīrīšanas iekārtu vietu izvēlēties tā, lai mazāk tiktu bojātas meliorācijas drenu sistēmas. Ja nevar nodrošināt drenu sistēmu saglabāšanu un to darbības nodrošināšanu, izstrādāt tehnisko projektu meliorācijas drenu sistēmas pārkartošanai». Šos noteikumus esam īņemusi vērā.

* * *

Jūs jautājāt, vai attīrīšanas iekārtas nevarēja būvēties pie jau esošās attīrīšanas iekārtas – «Ošeniekos». Uz šīs zemes ierīkot attīrīšanas iekārtas ir pilnīgi neiespējami, jo zeme ir privātpārpāums, kur mēs ne tikai neko nevarām būvēt, bet pat esam saņēmuši līgumu no zemes īpašniekiem nojaukt tur esošo kanalizācijas iekārtu.

KULTŪRAS ZĪJAS

16.aprīlis, Lieldienas pilsētā

plkst. 8.00 Rūjienas ielā Lieldienu gadatirgus

plkst.11.00 pie kultūras centra dejo deju

kopas «Velniņi» un «Skaņaiskalns»

plkst. 15.00 pie muzeja uzvedums un tīšanās ar Lieldieni zaķi un Mājas zaķi leja – krāsota Lieldienu ola.

17.aprīlis, plkst. 14.00 kultūras centrā Mazsalacā mūzikas skolas pedagoju – Cēsu mūzikas vidusskolas absolventu koncerts «Vēstule Alfrēda Skolai».

1.maijs, Bruno Kleines piemiņas diena

20. maijs, kultūras tūrisma diena – Mazsalacā dažādās aktivitātēs, sporta un izklaides pasākumi, «muzeja nak

1949. gada stāstos klausoties

Skaņkalnieši, ramatieši, mazsalacieši — nebija vairs nekādas atšķirības, vai esi jauns vai vecs, vesels vai slims, vai nodomājis lielus darbus darit 25. marta rītā, kad, izrauti no gulām un siltajām mājām, arī mūsu puses ļaudis bezsirdīgi tika sasēdināti kravas mašīnās, lai uz ļoti ilgu laiku vairs neatgrieztos — varbūt pat nekad.

Tomēr, paldies Dievam, daļa no viņiem — arī jau tikai saujinā, joprojām ir mūsu vidū — atgriezušies, un, tikai pateicoties viņiem, šī vēstures laaspuse arī gados jaunākiem mazsalaciešiem nepaliek sveša. To ik gadus atšķiram vienā un tajā pašā vietā — Sniedzēnu kalna galā, kur uzstādīts piemiņas akmens par godu un mūžīgu atceri tiem, kas tālājā 1949. gada pavasara rītā cīruļu trellus mīlajā Mazsalacas pusē dzirdēja pēdējo reizi.

Sogad atceres dienas gaitā visi piemiņas brīža godinātāji tika aicināti pulcēties uz atmiņu stundu pie tējas tases Mazsalacas kultūras centrā.

Atceras Mīrza Rozenberga:

— Man bija 11 gadu, gāju 2.klasītē. Pirms izsūtīšanas tētis mums ar brāli teica, lai bēgam uz laukiem pie vecātēva, ja ko nelabu jūtam sakarā ar izsūtīšanu. Mēs arī tā izdarījam — aizbēgām uz laukiem, bet tur tēvs, māte un vecāmāte jau bija saņemti un aizvesti uz Valmieru.

Tomēr laukos mums palikšanas nebija, jo tēvs, nezinādams, kur mēs esam, bija ļoti mūs meklējis un nelāvies kāpt vilcienā, kamēr arī mēs neesam atrasti.

Tad nu pēc divām dienām, kad vecāki bija saņinuši mums pēdas, mūs ar smago mašīnu veda uz Valmieru un tad kopā ar vecākiem izsūtīja uz Sibīriju, Tomskas apgabalu.

Ja tēvs būtu zinājis, ka abi ar brāli paspējām aizbēgt uz laukiem, iespējams, viņš arī neuzstātu, lai mūs sameklē... Bet mums jau nebija arī kur palikt. Pat visiem saviem radīem bijām kā bubulis, jo visiem bija bailes.

— Kāda bija sajūta izvešanas dienā?

— Man savā bērna prātā toteiz tas likās kā piedzīvojums. Tikai tad, kad jau bijām tur, tad sākām tā pa īstam just to grūtumu. Mēnešiem maižīti nedabūjām... Kā man gribējās maiži! Es par to vēl tagad nevaru runāt, — Mīrzas kundze noslauka nejaušu asaru.

— Mēs bijām kolhoznieki, un tiem jau neviens

Šeit, Sniedzēnkalnā pie pieminekļa izsūtītajiem, ik gadus pulcējas deportētie mūsu puses ļaudis.

maižīti nedeva. Atceros, mammai vienreiz piesolīja puskukulīti maizes — mani sūtīja pakal, bet es to maižīti tā arī nedabūju. Nācu mājās — visi sēdēja jau pie galda un gaidīja. Pēc tam mēs visi sēdējām un raudājām...

— Ko tad jūs ēdāt?

— Vispār jau dzīvojām pusbadā. Gājām uz lauka — tad bija pavasaris — un lasījām tur nosalušos kartupeļus. No kartupeļiem taisījām tā saucamās /epoškas — tās cepām uz dzelzs krāsnīnas virsas, bez taukvielām, ar nedaudz auzu milšiem klāt. Tad vēl meklējām balandas, nātres, dažreiz dabūjām kādu krūzīti piena — tā mēs iztikām, seši cilvēki ģimenē.

Tomskas apgabalā mēs mitinājāmies sādžā Vorona Pašņa. Turpat arī turpināju mācīties. Mani ieilika tajā pašā 2. klasītē, bet es jau nevarēju norādīt mācīties, jo nesapratu krievu valodu! Ar laiku

iemācījos un pamatskolu — 7 klasses — pabeidzu ļoti labi.

Attieksme pret mums skolā iesākumā bija drausmīga. Mums spēra, spēja uz mums, apsaukāja par fašistiem. Krieviem bija stāsts, ka mēs esam vācieši — fašisti. Kad viņi atklāja, ka neesam visi nekādi fašisti, viiss stipri mainījās. Arī skolā ar krievu bēriem attiecības bija labas — viņi mums palīdzēja, kā vien varēja — ar ēdienu, kaut burķānu atnesa, tas jau bija daudz, tad deva savu novalkāto apģērbu, apavus. Tas nekas, ka vienā kājā dabūju kurpi, otrā zandali — man taču nebija vispār nekā!

— Kā jutāties, mājās atgriežies?

— Izklausās jau dīvaini, bet man nepatika! Mēs taču bijām uzauguši tur, Krievijā, tur bija mūs bērnu dienu mājas!

Kad biju pabeigusi 7. klasī, atbraucu vienu reizi mājās paciemoties. Bet nevienam jau es nebiju vajadzīga... Aizbraucu atpakaļ uz Krieviju un iestājos 8. klasē. Tad pēc pāris mēnešiem paziņoja, ka mūs atbrīvo. Bija jāstājas atkal laukā no skolas un jājet strādāt, lai sapelnītu ceļa naudu braucienam atpakaļ uz Latviju. Es strādāju, pludinot kokus bāķu zāģētavā.

Braucām mājās trijātā — es, mamma un tētis. Vecāmamma mums nomira tur, māsa apprečējās un palika Krievijā. Brālis arī atgriezās, arī viņam jau bija sava ģimene — latviešu. Vēl ar 6 mēnešus mazu bērniņu uz rokām viņi ieradās Latvijā.

Mājās atgriezos 1956. gada 29. jūnijā. Novembrī iesāku strādāt tekstilfabrikā, un tad jau bija labi — biju atkal iejutusies mājās. Bija draugi, darbs, un dzīve varēja turpināties.

Politiski represētie Mazsalacā

Mazsalacā kopš 1994. gada ir vietējā politiski represēto biedrība. Pašlaik tās vadītāja ir Gunta Daugule, bet aizsākums šai biedrībai meklējams jau piecus gadus agrāk — 1989. gadā, kad visus represētos no Valmieras rajona sasaucu uz lielo sapulci Valmierā. Prieķā esot bijusi liela karte, kur katram represētajam bijis uzdevums iešprauti atzīmi, uz kuru vietu viņš tīcis izsūtīts. Sapulcē tikuši izvirzīti galvenie pilsētu un novadu represēto vadītāji, Mazsalacas novadā tā bija Hedvīga Bērziņa. Tā nu gandrīz ik mēnesi represē-

to valdē esošajiem nācies braukāt uz Rīgu, bet ik nedēļu — uz Valmieru, atceras kādreizējā represēto biedrības vadītāja Bērziņas kundze.

Pēc pieciem gadiem — 1994. gadā Mazsalacas represētie notēma dibināt paši savu biedrību. Arī rūpniecīši ap šo laiku atdalījušies no rajona biedrības.

Mazsalacas represēto biedrība tika dibināta 1994. gada martā un sastāvēja no 27 biedriem. Pirmais lielais darbs bijis izveidot pašiem savu piemiņas vietu. Abas pašvaldības — Mazsalacas

un Skānkalnes — bijušas ļoti pretimnākošas. Mazsalacas dome piemiņas akmenim ziedojuši Ls 150, Skānkalnes pagasta valde devusi atļauju pagastā novietot piemiņas akmeni. Arī paši represētie ziedojuši akmens uzstādīšanai.

Zīmīgi, ka piemiņas akmens atgādātēs tepat no šīs puses — Zilākalna apkārtnes, akmenkalis Juris Vimba to esot noskaitījis un arī izkājis uzrakstu.

Pamatī piemiņas akmenim tika likti 1995. gada rudenī, un 1996. gada 14. jūnijā to uzstādīja.

Visos šajos gados biedrībā maksimālais bied-

ĪSA HRONIKA

ru skaits bijis 92, pašlaik tikai 58, arī tas ik gadu turpina rukt...

Tomēr vēl šodien Sniedzēnu kalna galā savas saknes zemē stiepj milzīgu vītolu pāris, kas noteikti ir pieredzējuši ne tikai 1949. gadu, bet arī krietni agrākus laikus. Pie vītoliem kā mēma liecība stāv pamatīgais, laukakmenī cirstais pieminas akmens represētajiem — liecība, kas solās glābāt mūžīgu piemiņu un atmiņas arī tad, kad šo zemes stūrīti mīs jau mūsu mazbērnu bērnu bezrūpīgi solī.

Aprīlis — spodrības mēnesis!

Arī šogad aprīlī ieplānotas aktivitātes, lai vispirms sakoptu savu tuvāko vidi — pagalmu, sētu vai ielas malu — un pēc tam mestos talkā un kopīgiem spēkiem darītu tūru kādu stūrīti savas pilsetas.

Mazsalacas mērs Ojārs Beķeris, izsludinot aprīlī par spodrības mēnesi, aicina visus iedzīvotājus sākt katram ar savas dzīvesvietas spodrību. Aprīļa otrajā pusē, pēc Liepājām, paredzēta lieļā pilsetas talka, kurā tāpat kā citus gadus mazsalacieši varēs piedalīties pilsetas sakārtošanā. Visas vietas vēl nav precizētas, bet kā katru gadu tā varētu būt bērzu birzīte pie slimnīcas, pilsetas centrālie zāļje laukumi, Salacas krasts. Talcinieki paši varēs izvēlēties, kādu Mazsalacas daļu grib sakopt, un pievienoties attiecīgajai talcinieku grupai.

pai vai arī paši noorganizēt ļaudis uz kādu sakopjamu vietu. Šogad talkā piedalīsies arī nesen dibinātā nevalstiskā organizācija «Mazsalacas attīstības projekti», kas talkas dienā dosies sakopt. Salacas krasta daļu pie Igaunu kapiem. Arī šai grupai, tāpat kā visām pārējām, Mazsalacas iedzīvotāji ir laipni aicināti pievienoties.

Par talkas dienā savākto atkritumu aizvešanu parūpēsies dome, bet pēc talkas visiem čaklajiem talciniekiem pilseta uzsauks siltu tēju un pīrādzīnus.

Pilsētas talka tiek plānota 21. aprīlī, tomēr mainīgo laika apstākļu dēļ šis datums var tikt grozīts. Sekojojat informācijai Mazsalacas mājas lapā vai pie ziņojumu dēļa pilsetā!

Grib uzzināt mazsalaciešu viedokli

informācijas centrs) sadarbībā ar kultūras un izglītības komiteju pilsētas domē.

Anketas mērķis ir izveidot Mazsalacai konkrētu, vienotu tēlu, kas kalpotu gan veiksmīgākai Mazsalacas popularizēšanai un atpazīstamībai, gan tiri reprezentatīviem mērķiem.

Pilsētas tēla izveide ir svarīgs un nozīmīgs process, kas pirmkārt ir atkarīgs no pašu iedzīvotāju aktivitātēs, tāpēc lūgums būt aktīviem un paust savu viedokli!

Pēc anketu apkopošanas tiks rīkotas iedzīvotāju debates un balsošana kultūras centrā, lai noņāktu līdz konkrētam un vairākumam pieņemamam pilsētas tēlam.

Anketas būs pieejamas vairākās vietās pilsētā: kultūras centrā, domē, skolā, TIC un arī vairākos Mazsalacas veikalos. Esiet aktīvi!